

Zdravice smiřickým loutkám

Publikováno 19.05.2011

Je to už dost dávno. Nevím už přesně, jak jsem se tehdy ocitl s dědou na páteční večerní zkoušce v divadle, kam jsem jako dětský divák už nějakých pár let tehdy patrně jezdil, ale vím zcela přesně, co se zkoušelo: Žáčkův Kašpárek v pekle. Jak jsem se tam tak potuloval zákulisím, připleťl jsem se dolů k mikrofonům. Zrovna se jela scéna v pekle – a Marie Pourová, která hrála jednoho z pekelníků, si mě posadila vedle sebe a říkala: "Zpívej s náma!" A tak jsem zpíval s nimi: "My jsme čerti, švarní hoši, uhněte nám z cesty / Jen se těšte, grobiáni, na pekelné tresty / To je žár! To je var! / Hip hip hurá! Peklu zdar!" Ten text dodneška umím – a zpíval jsem ho s nimi nejenom na zkoušce, ale i v neděli na představení. Nedávalo to asi moc smysl: tři čerti zpívali čtyřmi hlasy. Nezpíval jsem nikdy moc dobře, ale docela určitě jsem to tehdy zpíval rád a se zápalem. A rád a se zápalem jsem potom jako mluvič pěkných pár let vydržel.

Mluvil jsem toho dost, role malé i bezmála titulní – vzpomínám rád třeba na Jeníčka v Perníkové chaloupce – ona Žáčkova pohádka však sehrála v mé smiřické kariéře roli takřka osudovou: o pár let později jsem v kostýmu a řádně nalíčen vystoupil coby živý Kašpárek v jejím prologu a nějaký rok potom takhle uváděl i jiná představení. Z kostýmu Kašpárka jsem časem vyrostl a pomalu opustil i celé smiřické divadlo, občas jsem se ale rád vracel a vracím – a letos v dubnu jsem si dokonce po letech zahrál jednu ze svých někdejších rolí, krejčíka v Čertově mlýně. Hrál jsem jako tehdy na začátku a jako ve Smiřicích vždycky: rád a se zápalem.

Když jsme dohráli a seděli v předsálí, dozvěděli jsme se o odchodu pana Lochmana. Nedávno zemřela i Marie Pourová. Dobře vím, za co všechno jim, ale i všem smiřickým loutkářům vděčím: nebýt toho, že divadlo tak krásně dělali a dělají, že ho můj praděda Petr tehdy založil a že mě do něj děda Jirka přivedl, docela určitě bych svou cestu k divadlu nenašel ani já – a cesta to byla dost určitě zásadní, divadlo a psaní o něm začíná být mou profesí. A mou velkou láskou v rámci té profese je protovávání na festivalech amatérského divadla – tam vevnitř jsem totiž pořád dílem smiřický ochotník. O mě ale vlastně vůbec nejde: hlavní jsou malí i větší diváci. Přeju smiřickým loutkářům, aby jich měli dost a dost, a smiřickým loutkám přeju ty oddané loutkáře. A já zas někdy přijedu: je mi v tom divadle hezky.

Michal Zahálka

(Psáno u příležitosti 85. výročí založení Loutkového divadla ve Smiřicích)